

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa J. J.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w W.
i Prezesowi Sądu Rejonowego w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 stycznia 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt VI ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) zasądza od powoda na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1.800,- (jedentysiącosiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w postępowaniu kasacyjnym,
- 3) przyznaje radcy prawnemu J. K. z Kancelarii Prawniczej Rada spółka cywilna w W. od Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 2.700,- (dwatysiącesiedemset) zł, powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu powodowi J.J. w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Powód J. J. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 15 lutego 2013 r. oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w W. z 4 października 2013 r., którym oddalono powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego w W. i Prezesowi Sądu Rejonowego w W. o zapłatę odszkodowania za pogorszenie stanu zdrowia w następstwie przewlekłości postępowań sądowych.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Ustawodawca, wprowadzając skargę kasacyjną jako nadzwyczajny środek prawny służący od prawomocnych orzeczeń, podkreślił, że jej celem jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rolą nie jest zatem korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. Ocena podstaw przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania następuje w ramach tzw. przedsądu. Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyście umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, i przyjmuje ją do rozpoznania, jeżeli spełniona jest przynajmniej jedna z nich. W art. 398⁴ § 2 k.p.c. przewidziano wymaganie przytoczenia i odrębnego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Kognicja Sądu Najwyższego na tym etapie postępowania jest ograniczona i nie obejmuje oceny zasadności podstaw skargi kasacyjnej, zastrzeżonej dla Sądu orzekającego w innym składzie.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania powód oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., podnosząc, że Sąd Apelacyjny w (...) nie rozpoznał w sposób należyście wnikliwy wszystkich zarzutów apelacji, co skutkuje rażącym naruszeniem art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Skarżący powinien nie tylko przywołać konkretne przepisy prawa, którym jego zdaniem Sąd drugiej instancji uchybił, ale także przytoczyć odpowiednią jurydyczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia. Nie odpowiada temu wymaganiu przedstawiona przez skarżącego motywacja powołanej przyczyny, ponieważ analiza uzasadnienia Sądu drugiej instancji wskazuje na to, że odniesiono się do wszystkich zarzutów podniesionych w apelacji. Ponadto wskazać należy, że za dla uznania za wykazaną przyczynę uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. nie wystarcza powołanie się na oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz ocena, że naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Naruszenie określonego przepisu (przepisów) nie musi oznaczać, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2014 r., III SK 91/13; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/13 - nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi.

O kosztach postępowania kasacyjnego postanowiono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 99 k.p.c. oraz art. 11 ust. 3 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa, tekst jedn. Dz. U. 2013, poz. 1150 i § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6

pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu - tekst. jedn.: Dz. U. 2013 r., poz. 461).